

L'escriptor presenta el recull 'La mar de dins', l'obra guardonada amb el premi Carles Riba

Pere Rovira: "La poesia és mentida"

Ramon Palomeras
BARCELONA

'La mar de dins' (Proa), de Pere Rovira, és un poemari dur i trist, amb la presència constant de la mort, però al mateix temps és un cant a la vida i a l'amor perquè, malgrat tot, "la vida val la pena viure-la".

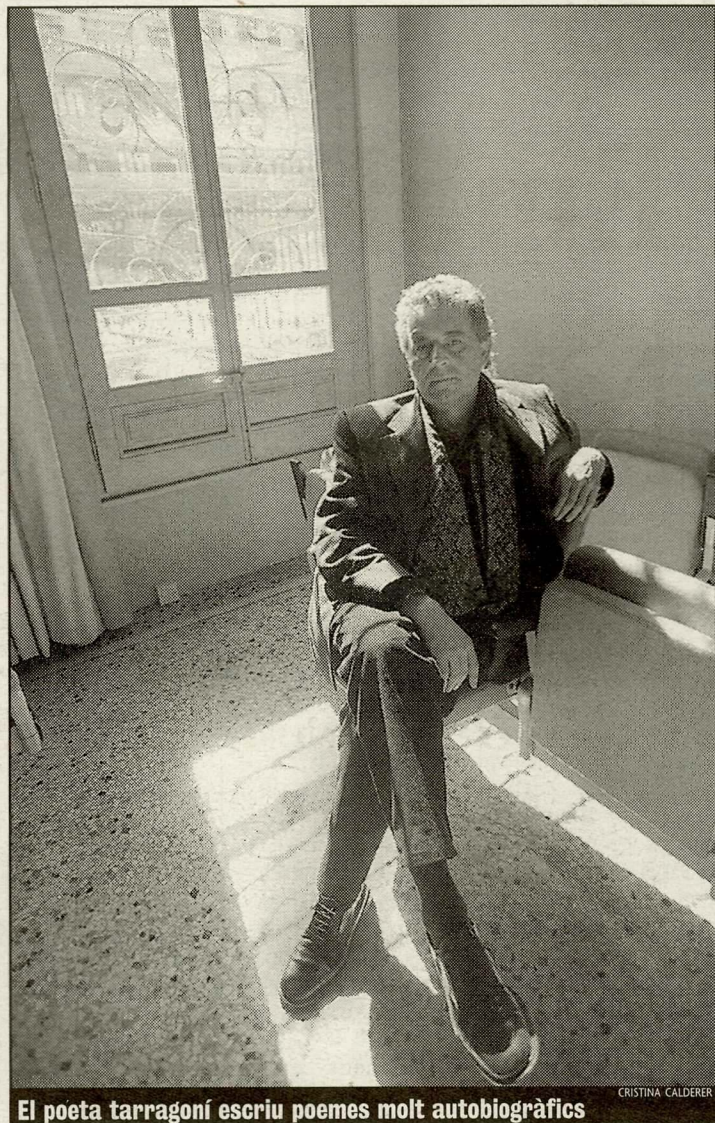
En el nou poemari de Pere Rovira (Vilaseca de Solcina, 1947), guardonat amb el premi Carles Riba 2002, la mort hi té una presència tenaç. "No ha estat de manera deliberada. Mentre l'escrivia, fets tràgics i desagradables m'han colpit sobremanera", confessa el poeta. En els últims anys la mort de persones pròximes ha sacsejat la vida del poeta. "La mort es fa més íntima", escriu.

D'altra banda, Rovira, professor de la Universitat de Lleida i col·laborador de l'AVUI, aprofita el poemari per carregar-se, amb dosis d'ironia, la pretenciositat amb què certs

poetes han fet seva la facultat exclusiva de sentir. "Els poetes són persones com els altres. El que passa és que fabriquen versos, com hi ha qui fabrica cotxes o cadires", assevera. Així mateix, tot reivindicant la figura de Baudelaire, posa en dubte certs estudiosos acadèmics de la universitat, entestats a fer de la poesia un objecte d'estudi. "La poesia es fa per a la gent, no per ser estudiada", puntualitza, alhora que afirma la importància de la mentida en la composició poètica. "Per molta veritat que hi hagi en un poema, moltes vegades hi ha d'haver un component de mentida que el faci més veritable", assegura l'autor.

La memòria i l'enyor són altres eixos del poemari de Rovira. "Està bé recordar, però no és tan important. Ara bé, no hem d'oblidar que sempre estem condicionats pels records i per les esperances. És una punyeta". Una altra de les idees que destil·la l'autor en els versos és que l'home és dolent per naturalesa, però "gràcies a la vida anem millorant com a éssers", apunta. Rovira és del parer que l'amor -un altre dels referents cabdals del llibre- no necessita versos. "El que necessita és sexe. L'amor sense sexe seria insuportable. Ja de vegades és empenyador amb sexe. Imagina't sense sexe! Ara bé, la poesia pot ajudar-nos a entendre l'amor", remarca.

Així mateix, Rovira desmitifica la imatge del paradís. "Els

El poeta tarragoní escriu poemes molt autobiogràfics

vehicles que condueixen cap al paradís -i el vi és un d'ells- tenen el seu infern. L'embriaguesa és magnífica, però la resaca és terrible", afirma. L'autor admet que escriu per continuar apostant per la vida. "Malgrat que hi ha tantes coses que maten, la vida val la pena viure-la", declara en un acte de fe.

La vellesa és també un dels temes tractats en el poemari. I és que, segons Rovira, dels vells se'n parla poc. "La soledat dels vells ha de ser tremenda", reflexiona. Aprofita la proximitat de la mort per a la gent gran per desmitificar la creença que

la mort és un son etern. "És mentida. La mort és no dormir mai més", etziba. Aquell que mor "està sol a la platja més fosca de la mar", escriu.

Malgrat tots els versos escrits, i encara que sembli una paradoxa, Rovira confessa que "la poesia no recupera res. És una ingenuïtat pensar que amb un poema recuperaràs alguna cosa. Però m'agrada pensar això, cosa que demostra que la vida és més potent que la poesia", conclou, tot anhelant que "ningú no hagi mai d'enyorar res. Qui enyora vol dir que no té allò que desitjaria".